

De la Mahomed la Hristos

(Un negru istorisește povestea convertirii sale)

Tatăl meu era un musulman zelos. El mi-a pus numele Demba-Daou = ostaș pentru Mahomed. Eram foarte mândru de acest nume.

În tinerețea mea trebuia, ca toți mahomedanii, să învăț pe de rost părțile principale ale Coranului. Dar semnificația multor versete îmi rămânea neclară. Coranul face referire ici și colo la Sfintele Scripturi. El amintește atât „Sfânta Biblie”, ca întreg, cât și Vechiul Testament și Noul Testament în special.

Aceste trimiteri au trezit în mine dorința să aud mai mult despre „Sfânta Biblie”. L-am întrebat pe tatăl meu dacă n-am putea să ne facem rost de Carte. Răspunsul său, care corespunde absolut cu părerea multor învățători mahomedani, a fost că Biblia a fost, într-adevăr, o Carte inspirată de Dumnezeu. Dar ea a fost arsă de iudei și de europeni și părțile încă existente ale Cărții au fost apoi modificate în așa fel, încât Sfintele Scripturi *cu adevărat nu ar mai exista*.

Acest răspuns m-a uimit foarte tare. Nu puteam să înțeleg că Dumnezeu, așa de mare și de puternic, n-a vegheat asupra Cuvântului Său și nu L-a ferit de distrugere. Mi se părea ciudat, de asemenea, că europenii au ars tocmai cărțile cărora, cum se spune, ei le datorează înțelepciunea și bogăția lor. Așa că aveam de multe ori întrebări la care mult timp n-am putut să obțin niciun răspuns satisfăcător.

Atunci au venit misionari americani în orașul nostru. Într-o zi, fratele meu a adus acasă, la prânz, știrea că a văzut doi albi care ar fi vorbit despre Dumnezeu și despre Isus. În speranța că prin acești bărbați voi primi răspuns la întrebările mele, am pornit la drum spre ei. La sfârșitul unei scurte discuții, unul dintre misionari mi-a înmănat câteva părți ale Bibliei în limba arabă, pe care le-am primit recunoscător. Mai târziu am primit și o Biblie franceză. Pe lângă aceasta, misionarul și-a exprimat dorința ca eu să devin un copil al lui Dumnezeu. Dar pe atunci n-am înțeles ce voia să spună. Mândru de posesia Cărților, le-am arătat apoi, din când în când, prietenilor mei negri, pentru că cineva care are „cărți mari” și chiar le poate citi, trecea printre ei ca om învățat. Valoarea propriu-zisă a Cărților încă n-o cunoșteam pe atunci.

Acum m-am apucat să compar pasaje din Coran cu Biblia. În afară de aceasta am căpătat treptat convingerea, că Biblia este într-adevăr *Cuvântul lui Dumnezeu*. De îndată ce m-am întâlnit din nou cu câțiva dintre cei de vârsta mea, le-am făcut cunoscută noua mea convingere. În timp ce arătam spre Biblie am spus: „Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că nu Se contrazice niciodată”. Apoi am indicat contradicții din Coran și am dovedit că Biblia, pe care Coranul o recunoaște totuși, contrazice și învățăturile Coranului. „Prietenii”, am spus eu mai departe, „vreau să dau ascultare Bibliei, Cuvântul lui Dumnezeu; numai pot să cred în Coran, care nu este decât o carte a unui om și nu a lui Dumnezeu. Vreau să-L urmez pe Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu. Mahomed a fost un om și pe un om nu pot să-l urmez. *Nu mai sunt mahomedan; sunt un ucenic al lui Isus Hristos.*”

Firește că vorbele mele au stârnit o agitație puternică, mai ales când au ajuns la urechile tatălui meu. Totuși, credea el, că în curând îmi voi regreta nebunia tinerească și nu voi îndrăzni să rup complet cu islamul.

Dar eram cu adevărat un ucenic al lui Isus? Ce-i drept, credeam că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și că Isus era Fiul lui Dumnezeu, dar încă nu ajunseseam la conștiința că eram un păcătos și că aveam nevoie de un Mântuitor.

Citeam de preferință Evanghelia după Ioan. Într-o zi mă ocupam în mod deosebit cu cuvintele lui Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” Am citit mai departe, la sfârșitul Evangheliei, istoria zguduitoare a răstignirii Domnului și am fost profund consternat. Cum puteam să cred că *Dumnezeu murise* pentru păcatele mele!

Câtăva vreme după aceea m-am adâncit în istoria creației. Am citit că Dumnezeu „a văzut tot ce făcuse; și, iată, era foarte bine”, dar cum apoi, prin neascultarea omului și viclenia lui satan, păcatul a venit în lume și totul a fost stricat. Atunci mi-a devenit limpede că Dumnezeu, în Persoana lui Isus Hristos, Fiul Său, a trebuit să vină jos pe acest pământ, ca să nimicească lucrările diavolului și să-i elibereze pe oameni din blestemul păcatului. Mi-am dat seama că Isus Hristos înfăptuise lucrarea de împăcare și răscumpărare prin moartea Sa pe crucea de pe Golgota. După aceea, cu o credință simplă, am acceptat lucrarea de răscumpărare ca fiind făcută și pentru mine. Acum devenisem cu adevărat un ucenic al lui Isus și odată cu aceasta, un copil al lui Dumnezeu. Dorința misionarului se împlinise, în sfârșit.

Primii cărora le-am povestit despre transformarea mea au fost sora mea, Aminata, și fratele meu, Sidiki, care, la vremea aceea, îmi atrăsese atenția asupra misionarilor. Apoi a venit ziua în care am putut să depun public mărturie în oraș despre Isus Hristos, *Mântuitorul lumii*.

Persecuțiile n-au lipsit. În primul rând, tatăl meu mi-a oferit totul ca să mă poată aduce din nou înapoi la islam. Deoarece el credea că eu am acceptat noua învățătură de dragul avantajului bănesc, mi-a promis tot ce este posibil, dacă voi părăsi această cale. Dar am putut să-i răspund că numai Persoana lui Isus Hristos, Mântuitorul meu, este cea pentru care am renunțat la tot ce am avut înainte și că îmi este imposibil să mă întorc la islam. Domnul a întors și inima tatălui meu în decursul timpului într-atât, încât în cele din urmă mi-a spus: „Fiul meu, Demnba, te predau Dumnezeului pe care ai jurat să-L urmezi.” Înainte să părăsească acest pământ, în 10 octombrie, 1928, mi-a dat binecuvântarea sa.

„Și acum propovăduiesc Evanghelia cu convingerea că Domnul m-a trimis s-o fac. Nimeni nu stă în spatele meu ca șef și expeditor, decât Domnul și Învățătorul meu, Isus Hristos. A lui să fie gloria!”